

Miquel Desclot
Despertar-me quan no dormo

Premi Carles Riba 2020

Proa

MIQUEL DESCLOT

Despertar-me quan no dormo

PREMI CARLES RIBA 2020

EDICIONS PROA

BARCELONA

2021

Despertar-me quan no dormo ha obtingut el Premi Carles Riba de poesia 2020, atorgat per un jurat format per Sebastià Alzamora, Maria Cabrera, Josep Maria Fonalleras, Josep Lluç i Teresa Pascual.

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Imatge de la coberta: © Josep Ricart Rial

Primera edició: febrer del 2021

© Miquel Desclot, 2020

Drets exclusius d'aquesta edició:

2019 Raval Edicions SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té una qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

ISBN: 978-84-7588-873-6

Dipòsit Legal: B-1.188-2021

Sumari

<i>Temps fràgil</i>	11	
<i>Si fóssim</i>	12	
<i>Esbós de figura adormida</i>	13	
<i>El dia que va morir Groucho Marx</i>	14	
<i>Argonauta</i>	15	
<i>Là ci darem la mano</i>	16	
<i>Romeu sobreviu</i>	17	
<i>Eixarm del vi de bosc</i>	18	
<i>Hores de primavera</i>	19	
<i>Costa del Paradís</i>	20	
<i>Goethe patina sobre l'Ilm, a Weimar</i>	21	
<i>Gorg</i>	22	
<i>Vall desclosa</i>	23	
<i>Calçobre</i>	24	
<i>Xoriguer</i>	25	
<i>Equinoccial</i>	26	
<i>Nosaltres</i>	27	
<i>Hora alciónica</i>	28	
<i>Marina</i>	29	
<i>Mediterrànies</i>	30	
<i>El plany del nord</i>	33	

<i>Pirinenca</i>	34	
<i>Saps la terra on floreix el llimoner?</i>		35
<i>El jardí de Matilde</i>	38	
<i>Sonata de C. P. E. Bach</i>	39	
<i>Le Sacre du printemps</i>	40	
<i>Cap d'Any del 1792</i>	41	
<i>Vella dorment</i>	42	
<i>Retrat d'un desconegut</i>	43	
<i>Salomè</i>	44	
<i>La fronda i la drecera</i>	45	
<i>En llegir, adolescent, L'Odissea de Riba</i>		48
<i>Dues variacions sobre Beatus ille</i>	49	
<i>Sense retop</i>	51	
<i>Amor de lluny</i>	52	
<i>Poema experiencial</i>	53	
<i>Gens com paraules</i>	54	
<i>De baix estant, per anar a dalt</i>	56	
<i>Casa de sucre</i>	57	
<i>Bruixot de dol</i>	58	
<i>En la mort d'Àngel Crespo</i>	59	
<i>Ales de tinta</i>	60	
<i>Tot sol fas la vetlla</i>	61	
<i>Endreces</i>	63	

Temps fràgil

Més por em fa despertar-me quan no dormo
i l'escalfor del sol m'afirma viu,
mentre surto de l'ombra i desoblido
tot allò que per mi sabia algú;
més encara, adormir-me quan somio
i la trèmula llum no em fa dubtar,
mentre en l'incert avanço desomplint-me
d'allò que a penes crec que hagués après.
Però ja no em demano si la noia
que cavalca l'onada amb una post,
si el verdum que s'explica al cim del salze,
si la fulla que es peix de la claror,
em són companys a la mateixa via,
d'ençà que et sé, d'ençà que sé que em saps.

Si fóssim

S'io fosse quelli che d'amor fu degno

GUIDO CAVALCANTI

Si fos encara aquella nit primera,
tremolosa de cel i d'unes mans,
que ens poava del fons de la cinglera
únics silencis d'aigües estagnants;
si ens hi menés encara una dreuera
amb les aromes i els fresseigs d'abans,
a la sola claror de la teiera
que il·luminà aquells enardits amants;
Ens reconeixeríem en els ulls
que estritllaven el cel de la tenebra?
En la joia dels somnis sense esculls?
En els calfreds salvatges de la febre?
A la llum inclement de la mudança,
ens veuríem immòbils en la dansa?

Esbós de figura adormida

Tornant de l'hospital el mateix dia
que hi entràveu en flor, tu i el tiler,
t'has quedat adormida al llit de casa
en la llum orejada del capvespre.
Darrere el pàl·lid front de criatura
t'hi endevino el rebull de l'anestèsia,
el malson d'uns batecs descompassats,
d'una maneta resseguint-te el ventre...
Potser el somni, entre somnis, que algun déu
se m'emporta en un cigne ala-argentat
perquè li aboqui en una copa d'or
el licor que guardava per a tu.
Fas com si no et volguessis despertar
mentre durin el mal i la vergonya.

El dia que va morir Groucho Marx

Tu venies d'un temps i d'un espai
que encara no existien per a mi,
un continent sencer per descobrir,
un Eldorado com cap altre mai.
Jo no era, potser, més que un illot
entrevist en la boira del matí,
una terra sense herbes per collir,
una garriga pàl·lida, un ermot.
Flotant damunt un temps incandescent,
ens vam entretopar com rais en guerra
i, gronxats per les ones en el vent,
vam sentir tremolar el fons de la terra.
Els focs ratllaven tot el firmament
quan l'illot ancorava al continent.

Argonauta

El teu cos és la rada d'on salpava
quan m'empenyia l'esma de l'heroi
i fugia amb el cor clavat a proa
assegurant-me gestes de tità,
sense girar la vista a platja o vinya
ni mastegar l'aspror del romaní,
deixant enrere els xiscles d'oreneta
i les olors de l'arç i del saüc.

Però ara, gastat en tantes proves
pel camí que du sempre de retorn,
els peus havent de córrer ja sense ales
i les mans allargant-se a un pom segur,
prou reconec la cala d'on partia
i, en el teu cos, el port on torno a mi.